

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 1968/2015
29.06.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић - Момировић, чланова већа, у поступку по захтеву предлагача С.Т. из Л., чији је пуномоћник В.Д., адвокат из Л., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Шапцу Р4 п 58/2015 од 19.11.2015. године, у седници одржаној 29.06.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Шапцу Р4 п 58/2015 од 19.11.2015. године у ставу четвртном и шестом изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Шапцу Р4 п 58/2015 од 19.11.2015. године, ставом првим изреке је утврђено да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у предмету који се води пред Основним судом у Лозници, у поступку П 402/10. Ставом другим изреке, наложено је Основном суду у Лозници да предузме све мере како би се наведени извршни поступак окончао до 19.05.2016. године. Ставом трећим изреке, одређена је примерена накнада предлагачу због повреде права на суђење у разумном року, у износу од 20.000,00 динара са законском затезном каматом од 02.11.2015. године па до исплате, која ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије, одређених за рад судова у року од три месеца од дана подношења захтева за исплату. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев предлагача за примерену накнаду преко износа од 20.000,00 динара, па до тражених 72.000,00 динара. Ставом петим изреке, предлагачу се одређују трошкови поступка у износу од 6.780,00 динара, са законском затезном каматом од 19.11.2015. године па до исплате, који ће се исплатити из буџетских средстава суда. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова поступка преко износа од 6.780,00 динара до траженог износа од 60.780,00 динара.

Против наведене одлуке, из става четвртог и шестог изреке, предлагач је благовремено изјавио жалбу из свих законом предвиђених разлога.

Врховни касациони суд је испитао одлуку у побијаном делу у смислу члана 386. ст. 1. и 3. у вези члана 402. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку и утврдио да жалба није основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка, на које Врховни касациони суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности.

Из списка се утврђује, да предлагач има својство тужене у поступку који се водио пред Основним судом у Лозници, у предмету П 1442/09, а по тужби поднетој 06.01.2009. године, ради утврђења права својине. Друга тужба против предлагача била је поднета 15.11.2010. године, ради утврђења права својине, и предмет се водио под бр. П 3034/10 у Основном суду у Лозници, који је на рочишту одржаном 03.07.2012. године извршио спајање наведених поступка који се сада води под бројем П 402/10. Виши суд у Шапцу је увидом у наведени предмет, побијаним решењем, утврдио све даље процесне радње предузете од стране суда, посебно да је вештачење одређено 08.10.2013. године и да рочиште заказано за 20.10.2015. године није одржано, јер вештак није доставио свој налаз, односно да парнични поступак није окончан.

Имајући у виду све што је утврђено у току поступка, Виши суд у Шапцу је ценио, пре свега, поступање суда, који није предузео све процесне радње у доказном поступку, ради окончања поступка у разумном року, при чему је посебно оценио неделотворним поступање суда од подношења тужбе до вештачења, и неефикасним поступање суда након одређеног вештачења, будући да суд није успео да прибави налаз вештака у периоду од скоро две године, због чега поступак траје пуних шест година. Стога је првостепени суд закључио да је основан захтев подносилаца за заштиту права на суђење у разумном року.

По оцени Врховног касационог суда, првостепени суд је правилно применио одредбе члана 8а, 8б и 8в Закона о уређењу судова, делимичним одбијањем захтева за примерену накнаду преко износа од 20.000,00 динара. Приликом одлучивања о висини накнаде, суд је имао у виду све околности овог случаја, посебно дужину трајања поступка и поступање суда, али и економске и социјалне прилике у Републици Србији и сврху примерене накнаде. Одређена накнада уз налог првостепеном суду да поступак оконча до одређеног датума – 15.06.2016. године, представља адекватну меру примерену околностима случаја, којом ће се постићи сврха заштите у овом поступку. Зато нису основани наводи жалбе о погрешно примењеном материјалном праву.

Врховни касациони суд налази да је првостепени суд приликом одмеравања висине трошкова поступка, правилно одлучио да предлагачу припадају трошкови поступка од укупно 6.780,00 динара, применом одредбе члана 154. став 1. ЗПП. У конкретном случају, предлагачу припада накнада за састав захтева од 6.000,00 динара, применом Тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12), као и судских такси за захтев и првостепену одлуку у висини од по 390,00

динара, а у складу са одредбом Тарифног броја 4. Тарифе о судским таксама, с обзиром да је предлог за заштиту права на суђење у разумном року акт притужбеног карактера, који није строго формалан, то му не припадају трошкови у већем износу, због чега је правилно одлучено у ставу шестом изреке побијаног решења.

Из наведених разлога је на основу члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку у вези члана 30. Закона о ванпарничном поступку, одлучено као у ставу првом изреке.

Како је жалба одбијена као неоснована, подносиоци захтева немају право на накнаду трошкова жалбеног поступка у смислу члана 153. став 1. ЗПП, због чега је на основу члана 165. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа-судија
Миломир Николић, с.р.**